

Cobie Boekel's eerste stappen in De Meerkerk

Als er iemand is die het achterliggende jaar stormachtige ontwikkelingen doormaakte, dan is dat wel de 62-jarige Cobie Boekel. Samen met haar dochter Tamara bezocht ze een Kerstdienst in De Meerkerk, schreef zich meteen in voor de Alpha Cursus, kwam tot geloof, liet zich in mei dopen en rondde onlangs de Introductie Cursus af. Geraakt en Geroepen? “Dat kun je wel stellen” zegt Cobie in een heerlijk en onmiskenbaar Amsterdams accent.

Cobie groeide op in de Spaarndammerbuurt. “We noemden het vroeger de moord- en brandbuurt”, zegt ze gekscherend, “want er gebeurde altijd wel wat.” Op haar veertiende werkte ze op zaterdag al in een speelgoedwinkel en op haar zestiende ontvluchtte ze het ouderlijk huis en ging samenwonen met een vriend. “We hadden een heel klein kamertje, een kachelletje en mijn bezit bestond uit een tas vol breiwol, dat was alles maar alles was beter dan thuis blijven wonen.”

Moeilijke jeugd

Cobie vertelt dat haar vader, waarschijnlijk als gevolg van zijn oorlogsverleden, alcoholist was en haar moeder manisch depressief. “Ik kan me niet herinneren dat ik ooit een gesprek gevoerd heb met mijn vader, maar alle ruzies en scheldpartijen staan me nog helder voor de geest. Instinctief zocht ik toen al mijn heil bij God. Als meisje van amper vijf jaar bad ik als ze weer eens ruzie hadden of God er niet voor kon zorgen dat het stopte. Van kleins af aan wist ik al dat er altijd iets of iemand bij me was die me beschermde.”

Ups en downs

Net als haar jeugd kende ook het verdere leven van Cobie veel ups en downs. Variërend van trouwen, kinderen krijgen, scheiden, een nieuwe relatie aangaan en die weer los moeten laten tot uiteindelijk wegens lichamelijke klachten afgekeurd worden. “Terugkijkend denk ik dat ik mijn hele leven op zoek ben geweest naar bescherming, naar liefde en een paar warme armen om me heen. Vreemd genoeg praatte ik, hoewel ik daar totaal niet in opgevoed ben, in mezelf altijd al met de Heer. Dat vertelde ik aan

niemand, dat was iets van mijzelf. Ik was bang dat ze me voor gek zouden verklaren of zo. Ik bad om de gekste dingen, als ik bijvoorbeeld geen parkeerplaats kon vinden of de weg kwijt was, dan ging er weer een schietgebedje omhoog. Maar ook als ik het moeilijk had, zocht ik daar mijn heil. Je kan wel zeggen dat ik altijd wel met Hem aan het prevelen was. Een tijd lang heb ik me, net als mijn dochter Tamara, ook verdiept in het Boeddhisme. Niet als religie maar als levenswijze die uitgaat van het goede in de mens, slechte dingen had ik immers al genoeg meegemaakt in mijn leven.”

Thuiskomen

Toch brak een moment aan waarop zowel Cobie als haar dochter Tamara besloten het Boeddhisme te laten voor wat het was en op zoek te gaan naar een geschikte kerk. “Tamara was daar heel druk mee”, zegt Cobie. “ze zocht van alles uit op Internet. Vorig

jaar Kerst zijn we samen eerst gezellig uit eten gegaan en daar besloten we ook maar een kijkje te gaan nemen bij de Kerstdiensten, wij noemen dat de KerstMIS (met de nadruk op mis), van De Meerkerk. Geloof het of niet, maar dat voelde als thuiskomen. We hebben daar samen vol verwondering stil gestaan op de deurmat en elkaar aangekeken en wisten toen allebei: dit is wat we zoeken. Ook tijdens de dienst werd dat bevestigd. Samen zingen met zoveel voor ons vreemde mensen, dat hadden we nog nooit meegemaakt.”

Gewoon rechtdoor

Cobie en Tamara gaven zich na afloop van de dienst meteen op voor de Alpha Cursus. Cobie ontdekte wie Christus voor haar wil zijn, stapte in de dienst van 15 mei in het doopbad en volgde daarna de Introductie Cursus. “Er is heel veel gebeurd in de laatste maanden”, zegt zij, “zoveel dat ik er best moe van ben en alles even moet verwerken. De Alpha Cursus ga ik in ieder geval nog een keer volgen. Er zijn nog zoveel dingen die moeten bezinken en op me in moeten werken. Voor mij staat in ieder geval wel zo vast als een huis dat ik bij Zijn huis wil horen, ik kijk niet meer om, ga niet links of rechtsaf maar gewoon rechtdoor, wat anderen daar ook van zeggen of denken. Zoals een vriendin van mij waar ik een paar dagen mee op vakantie was. Ik had mijn Bijbel bij me. Ging daar uit lezen en hoorde haar commentaar aan. Wat ik toch zocht in zo’n saai boek. Ik heb m’n best gedaan om het uit te leggen. Heb haar verteld hoe het me raakt en hoe ik me geroepen mag voelen. Hoe dat overkomt weet ik niet, wat ik wel weet is wat het met mijzelf heeft gedaan.”